

MÉS ENLLÀ D'UN LLAÇ ROSA

Els darrers dies havien estat interminables. Les hores transcorrien amb una lentitud desesperant a l'espera d'una resposta que prometia ser aterridora. Recordo el moment en què el metge va pronunciar les paraules "potser seria millor fer una biòpsia". Des de llavors, aquella inofensiva massa a la mama s'havia convertit en una ombra persistent. Cada moment era una batalla entre l'esperança i la por. La inseguretat s'havia infiltrat dins meu com el fred més penetrant.

En un moment se'm va enfonsar el món, em vaig esfondrar. Càncer? Havia de ser un error, una confusió. Unes veus internes, atemorides i rabioses, cridaven exigint una sortida. Vaig caure en un mar de llàgrimes. I la poca esperança que tenia va desaparèixer com un fum efímer. Em vaig sentir diminuta, derrotada.

Els dies següents van esdevenir un embolic d'emocions. Mirar-me al mirall era confrontar-me amb una estranya que havia perdut molt més que la cabellera; no em reconeixia. Les cicatrius físiques em recordaven constantment una batalla que no havia triat, mentre que el cor em guardava les cicatrius emocionals més arrelades. I cada nit, en soledat, el dolor s'apoderava cada cop més del meu cos fràgil, insegur.

Un seguit de preguntes ressonaven contínuament dins el meu cap i els pensaments negatius no es desvinculaven de la meva ment. Cada picada d'agulla, cada ràfega de dolor, em recordava l'efímera línia entre el combat i la rendició. La incertesa es va convertir en una companya habitual, envoltant-me com una boira que es resistia a aixecar-se. I els enfrontaments amb la meva pròpia vulnerabilitat es van convertir en duels silenciosos.

Ara més que mai, mentre estic submergida en aquesta lluita, no només física sinó també profundament emocional, trobo la necessitat de mostrar totes les facetes d'aquesta batalla.

Camèlia